

GÚBIA, *sa* (Bunyola, Mall. 17, a-3)

Coromines va sentir *sa Gúbia*. En els ports de Caro, entre Beseit i el Mascà, hi ha també *les Gúbies*; i Coromines recorda que es tracta, sobretot allí, d'un congost o d'un indret entre grans penyes, suposant que es pot referir a les osques i entalls que es fan amb una gúbia de fuster i d'altres menestrals.

L'alternativa que es podria oferir seria la forma punxada del puig. Noteu que el de Tortosa és plural: *les Gúbies*.

GUIAMERÀ (Llucmajor, Mall. 38, h-12)

Possessió, de la qual es devia desglossar més tard la que ara anomenen *Guimeranet*. Consta sovint en el segle XVI, com una de les nombroses possessions de la família Sureda-Anglada: FONT OBRADOR, *Hist. de Llucmajor*, III, 108, 174. Com ja hem dit a l'article *Ariant*, és un cas bastant clar de nom personal d'origen germànic, supervivent a la dominació mahometana; duplicat de la forma més comuna *Guimerà* (que ha donat l'illustre llinatge i el nom d'una important vila de Segarra).

En l'onomàstica germànica és un compost de les dues rels tan productives *WĪGA-* i *-MARA/MERA*. El primer component aviat es contragué en *Wig-* i de *WIGMERA*, *-AN*, prové la forma *Guimerà*, però el nom mallorquí (congelat, per dir-ho així, en l'aïllament insular, i sota la terregada islàmica) en conserva, sense el posterior escurçament de la fonètica teutònica, la forma més arcaica amb manteniment de la *-A-*. Förstemann el registra en forma ja provinent de la contracta, com *Vimaranus*, en la *Historia Compostellana* (*Altdt. NB*, 1586), i també en altres representants d'aquesta arrel, la *-A* final etimològica, apareix ja enterbolida en timbres menys plens, com *Wicke-tamnus*, *Wigo-fred*, *Wigi-bald*, *Wige-linda*, però en altres de la mateixa rel, emparellada en primer o en segon lloc, es mantenia encara la *-A* etimològica: *Wiga-rat* (segle VIII), *Regin-wiga*, *Wigari*, etc. (F., col. 1577, 1587, 1576-87).

En les fonts del Principat, Aebischer (*AORBB*, 1928, tir. a p., p. 35) només assenyala *Guimara* en un doc. barcelonès de l'any 997 (J. MAS, *N. Hist. Bi. Bna.*, IV, 174); junt amb M-Lübke (*Altport. PNN*, I, 69) i Ch-G. Cipriani (*NP d'or. germ.*, P. 1900, 17ss.) dóna explicacions sobre la singularitat de la flexió feble, que presenta aquest nom, tot citant-ne més formes antigues documentades a Portugal i a França. En la forma mallorquina s'ha liquidat la *-G-* pretònica darrere *I* (sense eliminar-se la *-A-*, tal com en va-